

EL TEMPS

La moderació que s'esvaeix

La imatge centrada i moderada del Partit Popular que va guanyar les eleccions generals de 1996 s'ha començat a desfigurar. No hi ha dubte que, l'any passat, després d'uns primers mesos d'inactivitat, el govern de José María Aznar va posar fil a l'agulla i va adoptar moltes decisions que indicaven que el nou govern no perdria el temps. Conseqüència d'aquesta primera època són els acords amb sindicats i patronal per aplicar el pacte de Toledo sobre les pensions, o l'acord amb els mateixos interlocutors per fer la reforma laboral. I també és conseqüència d'aquesta activitat el que, a hores d'ara, ja s'hagen complert quasi tots els acords del pacte de governabilitat amb Convergència i Unió.

En tot aquest temps, José María Aznar i els seus van intentar governar amb un estil de dreta civilitzada europea, amb errors, però també amb uns resultats prou reeixits, sobretot si tenim en compte que l'origen i la història del partit no ajudaven gaire. L'actual Partit Popular va nàixer fa vint anys i escaig, en forma de coalició, la que llavors es va anomenar Alianza Popular i va aplegar tot el postfranquisme.

Com dèiem, aquesta imatge centrista es va esvaint i apareix cada dia amb més claredat l'autèntica cara del PP, la d'una dreta espanyolista menys moderada i menys europea del que voldrien alguns dels seus dirigents i, probablement, molts dels seus votants. Una dreta no tan civilitzada ni tan centrada com voldrien els seus aliats i, fins i tot, els seus adversaris polítics.

En poc temps s'han produït una colla de fets que seria suau qualificar de desafortunats: l'organització partidista de l'homenatge a Miguel Àngel Blanco, que va provocar l'afer dels xiuletets contra Raimon i José Sacristán; la utilització també partidista de grans empreses com la poderosa Telefónica, que ha canviat el panorama dels mitjans de comunicació a gust del govern,

basant-se en la força del monopoli telefònic...

Si tot això és preocupant, no ho és menys la política del govern Aznar en el terreny dels símbols i en el terreny de la llengua. Fa quatre dies, l'anècdota del decret que regula l'ús oficial de l'himne espanyol, ha mostrat un cert allunyament del govern del PP de la realitat social i política de l'estat espanyol després de vint anys de democràcia, i que és un govern desconnectat de l'evolució del pensament polític de la dreta moderada europea.

També és molt preocupant l'actuació del govern espanyol i, concretament, del ministre d'Administracions Territorials, contra la normalització del català a les comarques aragoneses de la Franja de Ponent, un fet que ve a posar en evidència que la situació del País Valencià no és un cas especial ni aïllat. L'autoritarisme implícit en les decisions del govern Aznar és el mateix del govern d'Eduardo Zaplana, que ha fet uns quants passos enrere en la seua pretesa actitud centrada i conciliadora en l'anomenat conflicte de la llengua.

De tota manera, els últims gestos autoritaris del PP no han generat encara reaccions tangibles en les files dels seus aliats polítics ni en les de l'oposició. Al contrari, l'espectacular ventall d'opinions de tots els gustos expressades pels dirigents de Convergència Democràtica quan han opinat sobre l'afer de l'himne espanyol, per exemple, sembla que vulga dir que encara no han tret conclusions clares del que està passant (ni de com els pot afectar electoralment). I en el cas dels socialistes, sembla que no valoren tampoc el cost electoral dels dubtes i contradiccions que ells mateixos posen en evidència davant les accions del govern Aznar.

Dins del mateix govern espanyol, mentrestant, els ministres declaradament catalanoparlants, com Abel Matutes i Josep Piqué, i els ministres més dialogants donen un toc civilitzat a una dreta menys preparada del que havia fet creure per governar a finals del segle XX. ■

“La imatge centrada del PP que va guanyar les eleccions generals del 96 s'ha començat a desfigurar.”

“Sembla que CDC encara no ha tret conclusions clares del que està passant.”